XI. évfolyam, 23. szám
1955. június 9.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A TRAKTOROSNAP HŐSE

— *Te miért szomorkodsz, Julis?*
— *Azért, mert mire én felnövök, a Jani már régen házas ember lesz...*

Éhes Dulles mikkel álmodik?

Milyen nyarunk lesz?

— Olvasta?

— Mit, hogy olvastam-e.

— A mai Magyar Nemzetet. Hogy mi okozza a szokatlan hideget. Megirta.

— Teljesen mindegy.

— Mi mindegy teljesen.

— Hogy mi okozza. Fázom. A többi nem rám tartozik.

— És nem is érdekli, mikor lesz szép idő?

— De érdekel. Mikor lesz szép idő?

— Ha a sarkvidékről a hideg légtömegek beáramlása megszűnik, s uralomra jut a lassan előnyomuló meleg. Akkor szép idő lesz.

— Nagyszerű. Hiába, a tudósok számára nincs titok. Hogy jöttek erre rá?

— Műszerekkel. Képzelheti, milyen sok műszer van a Meteorológiai Intézetben. Igy aztán persze nem kunszt.

— S mért van ilyen hideg addig is?

— Mert a hideg légtömegek gátolják a meleg időjárás kialakulását.

— Fantasztikus. Honnan veszi ezt?

— Benne van a Magyar Nemzetben.

— Vagyis, ha a hideg légtömegek nem gátolnák...

— ...akkor szép idő volna. Úgy van. Maga egyetemet végzett?

— Mért végeztem volna egyetemet?

— Hogy ilyen könnyen felismeri az összefüggéseket.

— Nem végeztem. De van magamhoz való eszem.

— Igen? Hát akkor mondja meg, milyen lesz az idei nyár.

— Azt még nem lehet tudni.

— Maga csakugyan zseni. Valóban nem olvasta az intézet nyilatkozatát a Magyar Nemzetben?

— Nem.

— Mert a nyilatkozat szóról szóra ugyanezt mondja. Hogy nem lehet tudni, milyen lesz az idei nyár. Maga hogyan jött rá?

— Kiokoskodtam.

— Óriási. A Meteorológiai Intézet sok-sok műszer alapján ugyanarra az eredményre jutott, mint maga a puszta fejével. Bámulatos. A tudósok megvizsgálták a műszereket, megmérték, ami megmérhető, kiszámitották, ami kiszámítható, s kijött az eredmény: nem lehet tudni, milyen lesz az idei nyár. Maga pedig csak úgy bemondja. Ösztönös lángelme. Kérdezek még egyet. Lehet meleg, szép nyarunk?

— Lehet.

— Kolosszális. Az intézet is ezt mondja.

— Nem gúnyolódik maga?

— De igen. Csak most veszi észre?

— Rosszul teszi. Igenis örvendetes, hogy a Meteorológiai Intézet szerint szép idő lesz, ha uralomra jut a meleg.

— Dehát ez természetes. Ha szép idő lesz, szép idő lesz.

— Téved. Idén olyan időjárás van, hogy attól félek, akkor sem lesz szép idő, ha szép idő lesz.

*** Az időjárásról, erről a nagyon elhasznált témáról, nem jószántamból irok. Egy évtizedes tapasztalatunk, hogy ilyen tárgyú írásaink a megjelenés napjáig időszerűtlenekké válnak. Fenti karcolat nyomdába küldését az időjárás erőszakos úton való megváltoztatásának egyetlen eszközeként határoztuk el.**

Május 31.

t. l.

A PUSKA

Unokaöcsém ezermester. Valóban mindenhez ért. A villanyszereléstől a kisebb sebészeti beavatkozásig minden házkörüli tennivalót vállal. „Majd a Bandi" — mondogatjuk, ha szerelnivaló akad, mert ő nem retten vissza semmitől.

A minap anyjánál érdeklődtem a régenlátott fiatalember felől, aki felvilágosított, hogy Bandi most nem ér rá, mert éjjel-nappal puskát készít.

— Puskát? Hát vadászni készül?

— Te őrült! Csak nem képzeled, hogy igazi puskát készít! Az érettségire készül, a tételeket dolgozza ki! — és nővéremből csak úgy áradt a vak anyai büszkeség. Megtudtam, hogy Bandi ezermestersége előtt soha nem sejtett távlatok nyíltak meg. Ezideig harminckétféle puskafajtát készített, egyetlen gyufaskatulyára írta fel valamennyi fizikai törvényt és képletet, hogy szemüvegkeretén van a világirodalom és ami nem fért el oda, az a jobbkeze hüvelykujjának körmére kerül vegytintával, előhívhatóan. Megtudtam, hogy a zsebkendőjébe hímezte a matematika szabályokat és a szivarzsebe fölé szúrt klubjelvény nem is jelvény, hanem földrajzpuska. Csak most ismertem fel a két gyufaszálra sodort, tízmilliméternyi cigarettapapír jelentőségét és sóvárogva gondoltam vissza arra az időre, amikor még az én copfomban húzódott meg az egész magyar költészet.

Tegnap odavonzott a kíváncsiság. Bandi az íróasztal mellett ült és éppen a logarléc húzogatható részét preparálta, majd vad iramban írni kezdett bolhányi betűkkel. Előtte tollkés, tűhegyes ceruzák, ragasztó. Sehol egy könyv.

— Miből puskázol Bandikám? — kérdeztem meleg együttérzéssel.

— Fizikából, — volt a kurta válasz.

— Nem úgy értettem. Hol van a forrásmunka, vagy a kidolgozott tétel? Miből másolod?

Bandi csodálkozva nézett rám. — Mi az, hogy honnan? A fejemből. Tizenhatodszor másolom ugyanazt, már kivülről tudom az egészet.

Ny. Á.

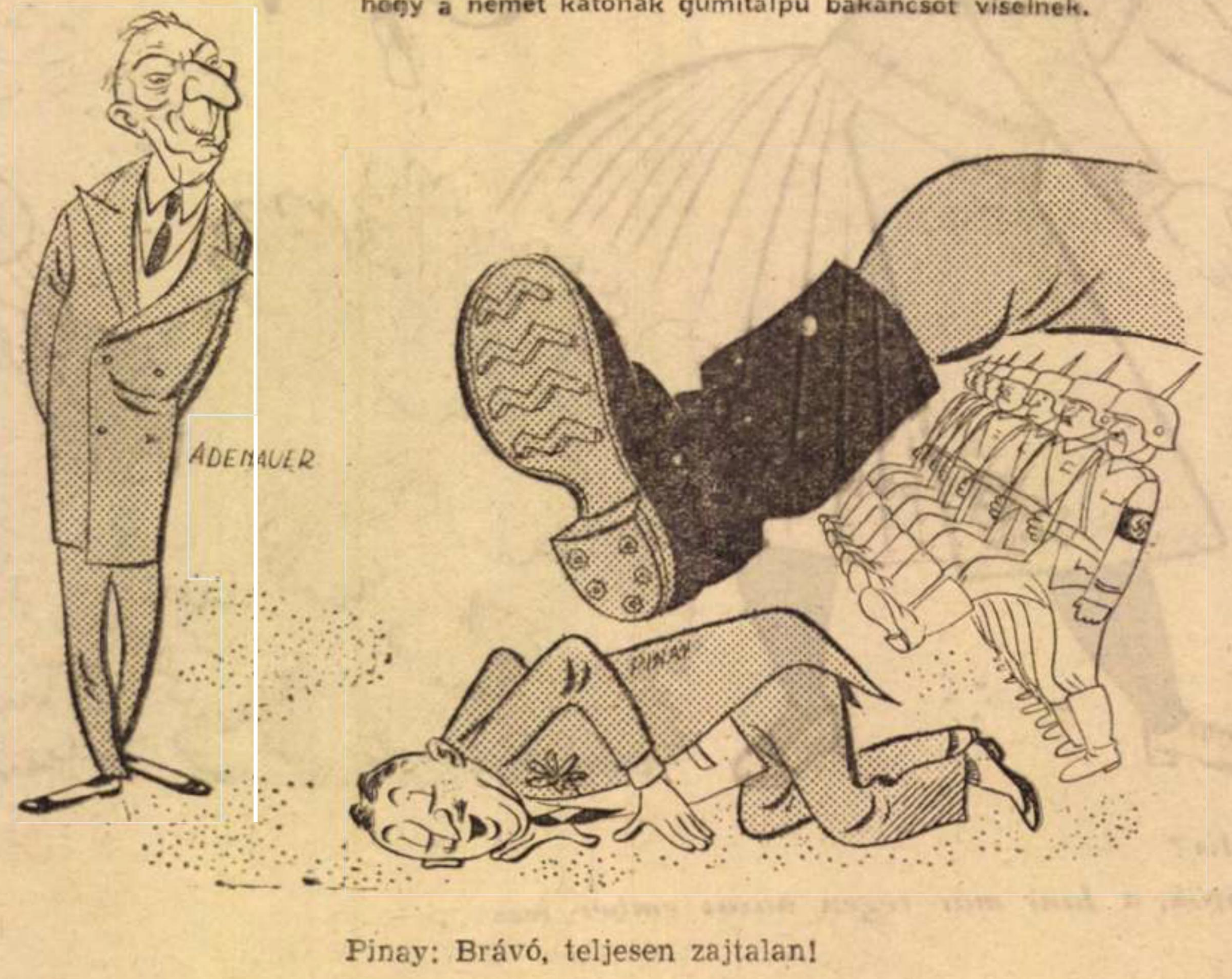
Tíz éves a Magyar–Szovjet Társaság

— Erre iszunk!

Micsoda öröm!

Pinay francia miniszterelnök Bonnban megállapitotta, hogy a német katonák gumitalpú bakancsot viselnek.

Pinay: Brávó, teljesen zajtalan!

Jurjevi

VESZEDELMES SZAVAK

A dolog nem megy magától. Ha azt akarod, hogy jónevű ember legyen belőled, valamit csinálnod is kell.

Ott van pl. Mrs. Elsee K. Allred, aki az Egyesült Államok Denver városában él. A szó betűszerinti értelmében ezt csinálta.

Mrs. Allred teljes ismeretlenségben élt volna a sírig, ha közbe nem jön két tényező: az antikommunista hisztéria az egész USA-ban, másrészt pedig az, hogy a legszebb férfikorban lévő nagyságának a nevében benne van ez a szó „red”, ami pedig annyit jelent, hogy „vörös”. Amikor rádöbbent erre a szomorúan félelmetes dologra, gőgös elégedetlenséggel jelentette ki az újságírók előtt: „Egyre inkább utálom a nevemet!”

Egyébként rohanvást rohant a bíróságra névváltoztatási kérelemmel, mégpedig, hogy ne „red” legyen ezentúl, hanem „good”, — szóval: „Allgood”. Sokkal csinosabb „Mindenjó”.

— Good! — mondta D. Brothman bíró és amint a „New York World and Telegram and Sun” című újság tanúsítja, Mrs. Elsee K. Allred-ből a törvény színe előtt Mrs. Elsee K. Allgood lett.

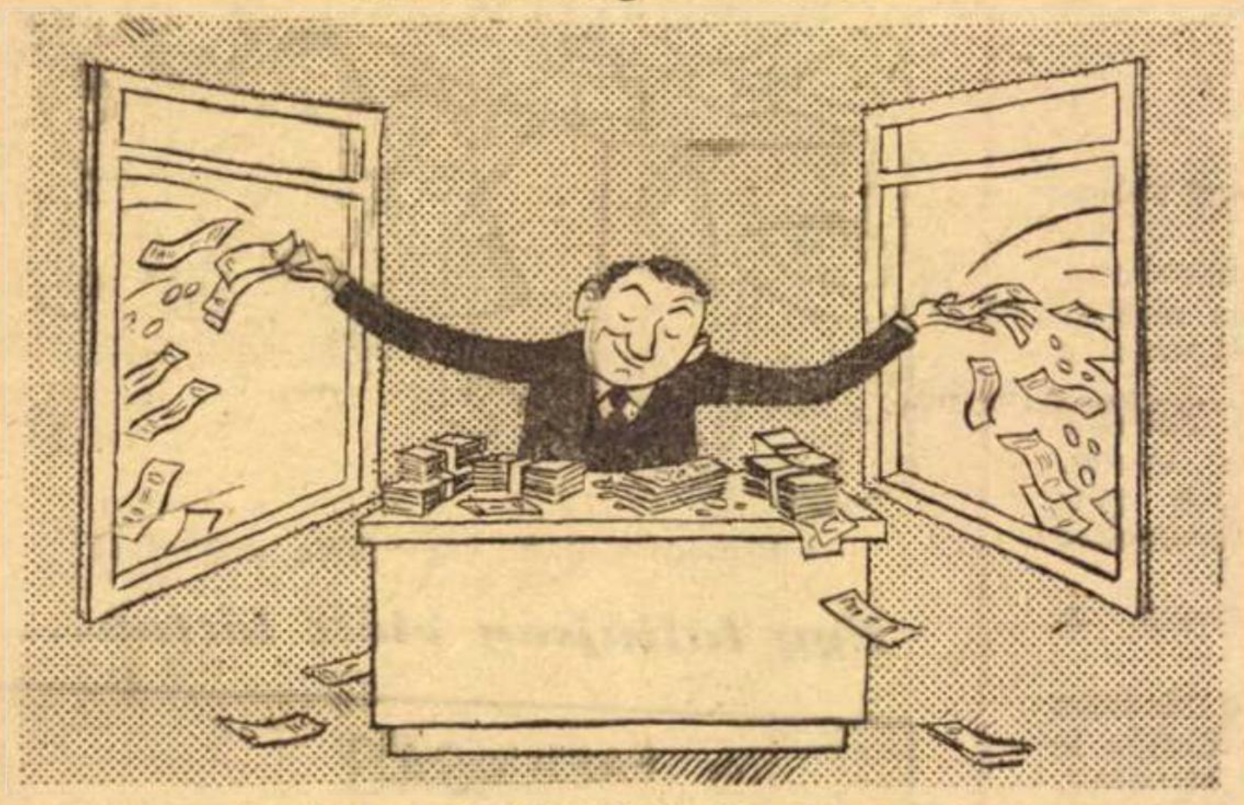
Csak egy a hiba. A jeles mamuska nem gondolta volna, hogy éppen most húzzák rá a vizeslepedőt. A dolog világos, mint a vakablak: kommunista propaganda az egész, mert az ügyészi vádirat megállapította, hogy a nevében a „vörös” szót a „jó” szóval helyettesítette. Tehát a vörös, az jó. Ha még ez sem kommunista propaganda, akkor...

Nem tudjuk, milyen sorsra került a kiérdemesült delnő Amerikában, de nem adnánk a karrierjéért egy lyukas centet sem.

(Fordította: P. A.)

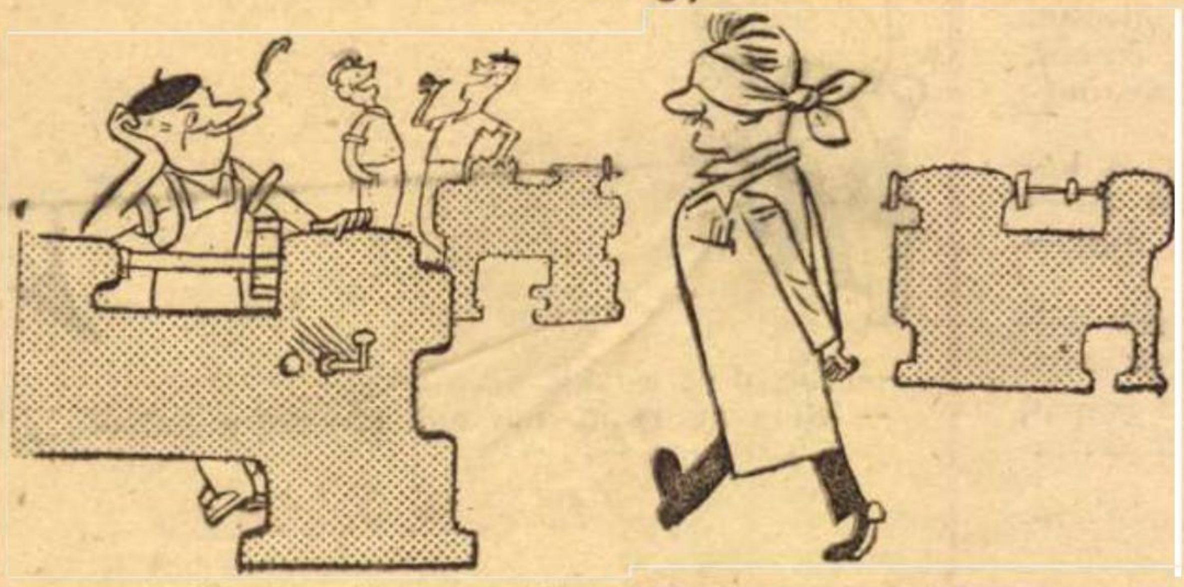
HÁROM KÉRDÉS

Miért nem megy ebben a gyárban az önköltségcsökkentés?

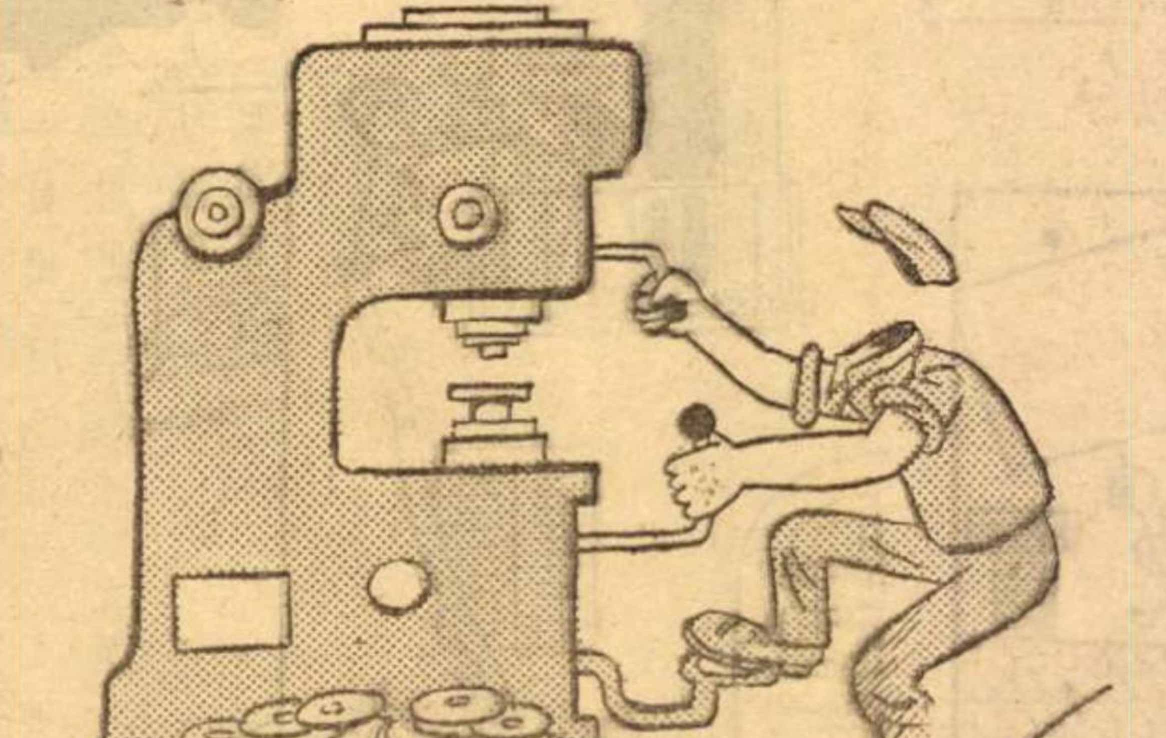
Mert a vezetője két kézzel szórja a pénzt.

Miért laza ebben az üzemrészben a munkafegyelem?

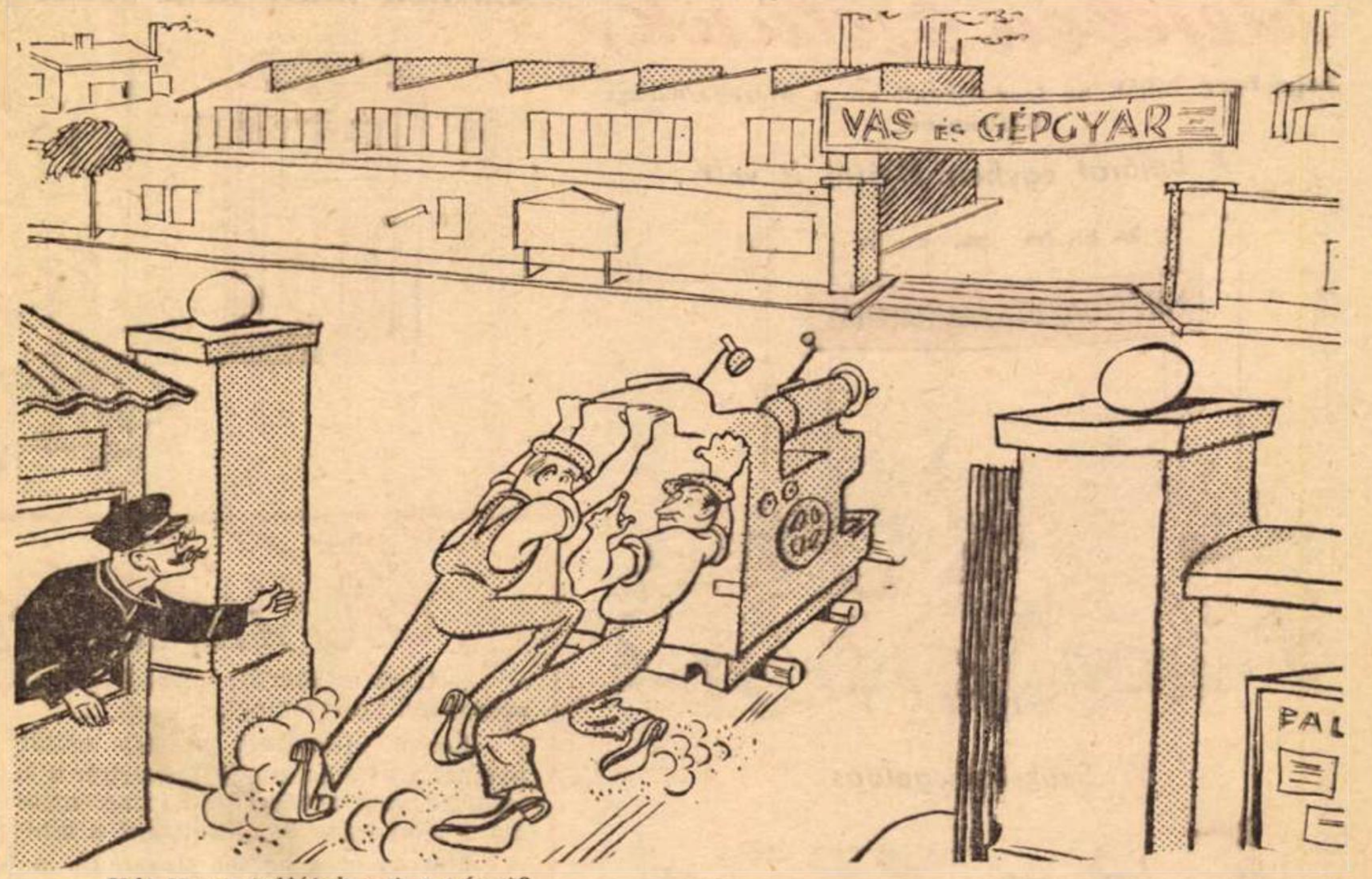
Mert az üzemvezető behúnyt szemmel jár.

Miért sok ezen a gépen a selejt?

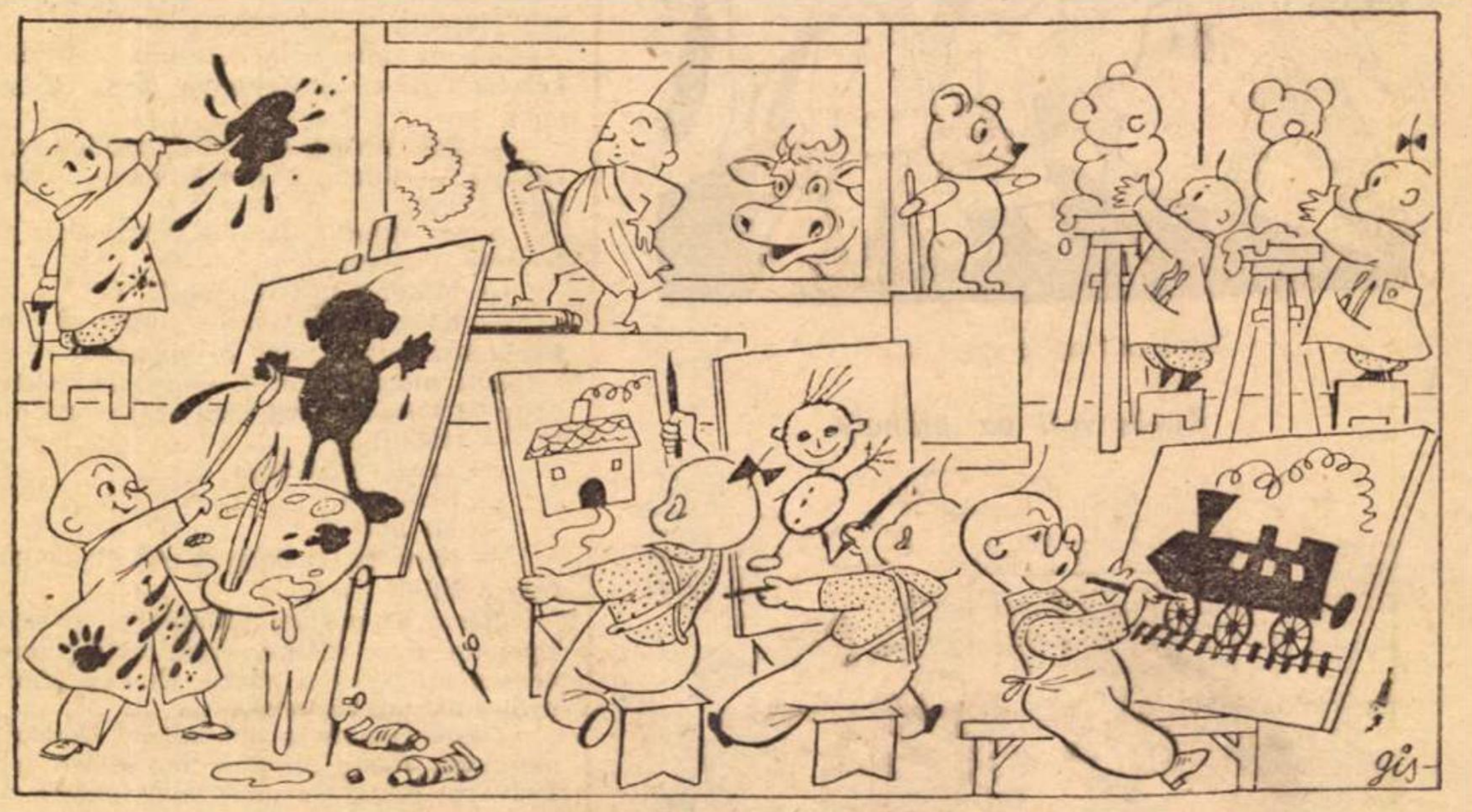
Mert a gazdája fejetlenül dolgozik rajta.

Ez mégsem megoldás...

— Hé! Hova tolják azt a gépet?
— Csak ide, a szomszéd gyárba... Ott beérik kevesebb munkával, és többet fizetnek érte.

Az óvodákban bevezetik az esztétikai oktatást

A legifijabbak „széptani“ tanulmányai.

Nem mese az írógépről

Sok szép vadat ejtettek már el a bürokrácia ingoványában a vadászok. Ugy gondolom, ezzel a szép, sokágú agancsos vadsággal én is a mesterlövészek sorába léphetek.

Neveket nem írok, mert bár nevekhez kapcsolódik ez a kis vadtörténet, tipikusnak tartható. Minden vállalattal, minden üzemmel előfordulhatott volna.

Az egyik pesti nagy Hivatal, ahol úgy kell a jó írógép, mint a földnek a májusi eső, hosszas-hosszas kutatás után megtudta, hogy az egyik baráti ország Budapesti Lerakatában két írógép eladó. Nosza neki! Azonnal megnézték az írógépeket, megfelelőknek találták és nagy örömmel megállapodtak.

Node írógépet csak az „Irodagépipari Vállalat“ vásárolhat. Igy hát a Budapesti Lerakat írógépeit is az „Irodagépipari Vállalat”-nak kellett átvennie és csak azután kerülhetett ahhoz a Hivatalhoz, amely úgy várta, mint szikkadt föld a májusi esőt.

És most kezdődött a bonyodalom: alku az írógépek ára körül. Aki olvasta Mikszáth: „A kaszát vásárló paraszt” című novelláját, az képet alkothat magának az alkuról. Csak itt fordított a helyzet.

Mikszáth novellájában a józan észnek megfelelően a kereskedő meg akarja kapni a megállapított árat a kaszájáért, a paraszt pedig kevesebbet szeretne érte fizetni és ekörül folyik a vita.

Nos, kedves olvasó, jelen esetben éppen fordított a helyzet. Ugyanis a Budapesti Lerakat a két írógépet darabonként 2400 forintért ajánlotta fel annak a bizonyos Hivatalnak. Igen ám, de a közbeékelődött hivatalos szerv, az „Irodagépipari Vállalat“ képviselője megállapította, hogy az ilyen és ilyen gyártmányú, típusú, számú írógép ára nem 2400 forint, hanem 3587 forint, ennyit kell érte darabonként fizetni és ennyit köteles átvenni az eladó, a Budapesti Lerakat.

Megindult a vita, a tárgyalás. Én abban a szerencsében részesültem, hogy láttam a teljes okmánytárát ennek az ügynek, láttam a levelekre feljegyzett telefonszámok rengetegét és így el tudom képzelni, hogy hány becsületes, rendes ember, hány napi, hány órai töprengése ment rá erre a csodálatos ügyre, amikor a vevő köti magát a karóhoz és többet akar fizetni, mint amennyit az eladó kér.

De hát vége van már az ügynek? — kérdezheti a nyájas olvasó. Igen, vége van, mert úgy látszik, a Budapesti Lerakatban nem bürokraták ülnek. Ime idézek levelükből. Ezt a levelet a Budapesti Lerakat küldte az illető Hivatalnak:

„Az »Irodagépipari Vállalat« levélben közölte velünk, hogy az írógépeket kizárólag darabonként 3587 forintos árban veheti át, ennél OLCSÓBBAN *(kiemelés tőlem: P. P.)* nem áll módjában megvásárolni és ezen álláspontjától többszöri levélváltás dacára sem volt hajlandó elállni.

Minthogy Hazánk felhatalmazott bennünket arra, hogy az írógépet darabonként 2400 forintos árban értékesíthetjük, nem tartanánk helyesnek, hogy ezekért magasabb árat fogadjunk el és így az Irodagépipari Vállalat merevsége mellett nem tudunk más megoldást találni, mint hogy az Irodagépipari Vállalattól el fogjuk fogadni a 3587 forintos egységárat és a különbözetként mutatkozó darabonkénti 1187 forintos összeget közvetlenül Önöknek fogjuk visszautalni.”

És úgy lőn. Most már nem untatom azzal a kedves olvasót, hogy komoly fejtörést okozott a Hivatalnál a visszautalt összeg elkönyvelése, de nem azért hites könyvelők a könyvelők, hogy meg ne találják ennek a módját.

Ugye érdekes történet? Még jó, hogy nem lett belőle diplomáciai bonyodalom.

Pális Pál

BEHAJÓZÁS

Az Óbudai Hajógyár fiataljai elnyerték a IX. kerületi Csokoládégyár fiataljaitól a DISZ Vörös Vándorzászlaját.

Idejében szólunk,

hogy ilyen hibák ne forduljanak elő a Mezőgazdasági Kiállításon.

A bejárat egyben kijárat is volt

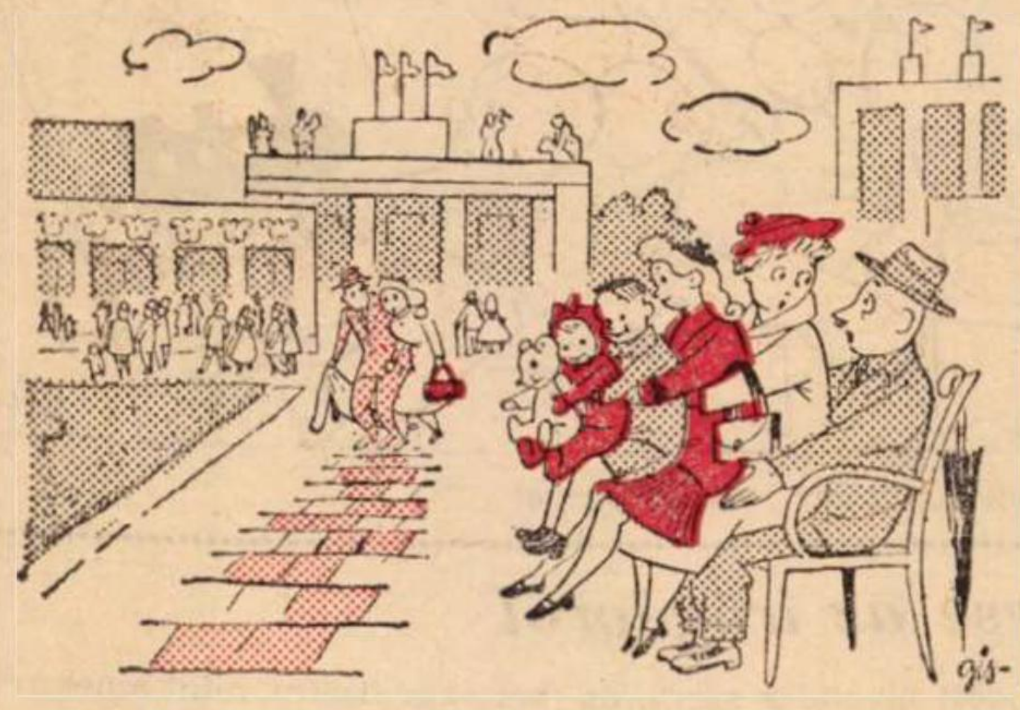

Szükségmegoldás

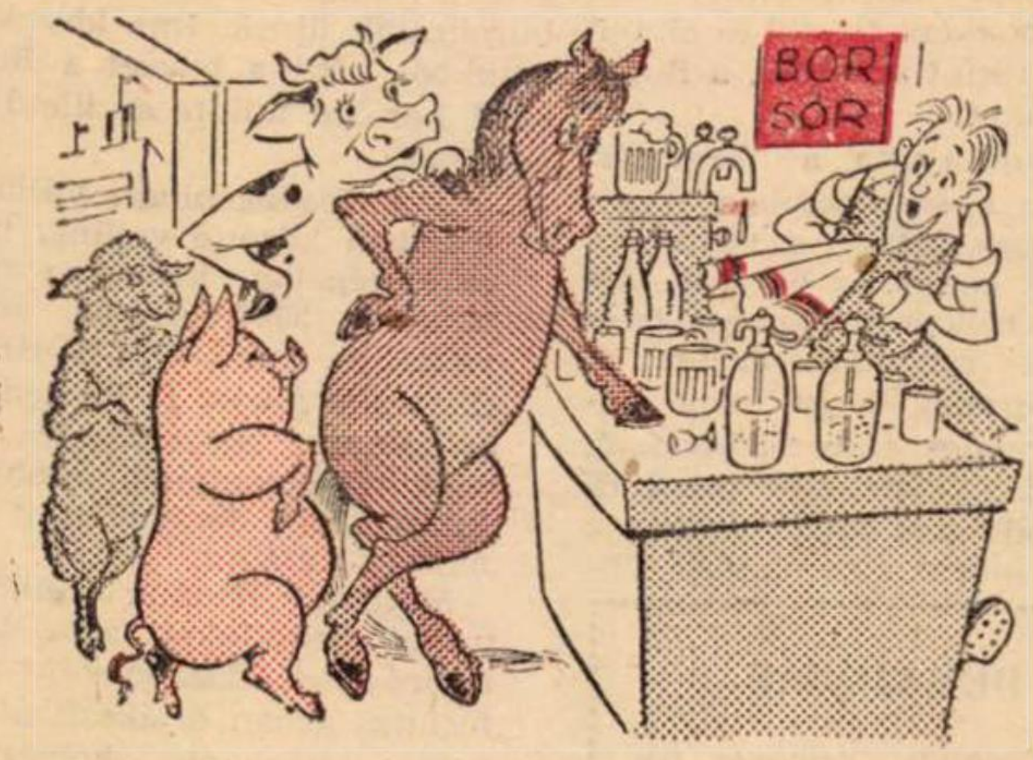
— Ugye milyen jó egy kis árnyék?

Kevés volt az ülőhely

— Cseréljünk mama, mert az én térdem már egészen elzsibbadt!

Sorba kellett állni vízért

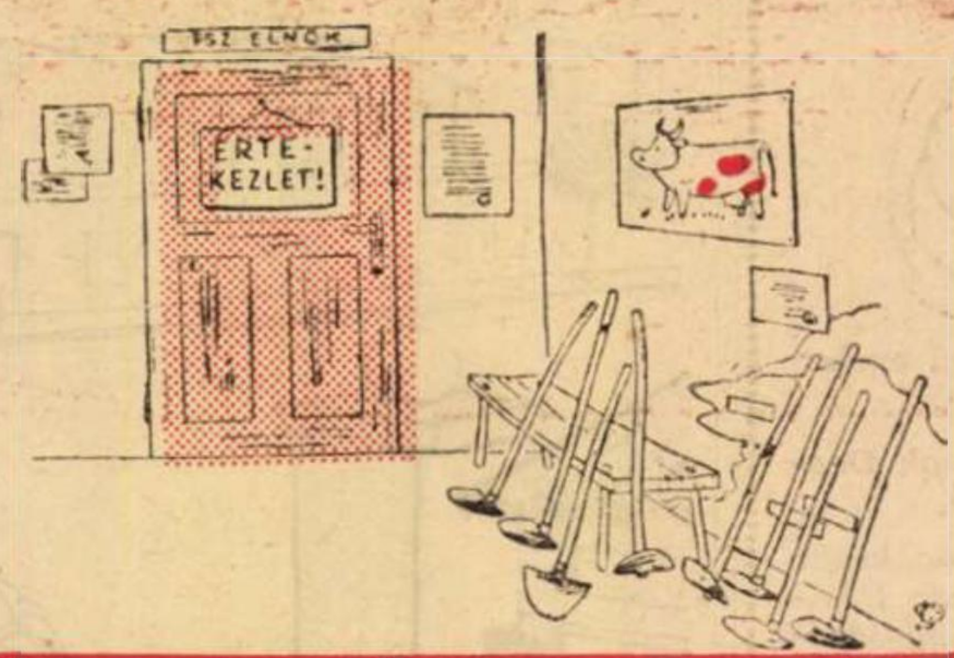
A ló: Mit csodálkozik? Akkor már inkább sörért állok sorba!

Pesti udvariasság

— Szabad a karját, asszonyom?!

Aminek most nem szabadna lennie

Kaland A LÉPCSŐHÁZBAN

— Csak a teherlift működik! — jelentette a portás szemernyi kárörömmel.

Rosta, mintahogy az egy osztályvezetőhöz illik, nyomban áttekintette a helyzetet: a hivatala hat emeletnyire van, a teherlift hatvan méternyire. Döntött. Határozott léptekkel iramodott a teherlift felé.

Morcos öreg ember strázsálta a hatalmas alkotmányt. Kortársakhoz méltatlanul nem kedvelték egymást. A kivénhedt lift alapjában büszke volt arra, hogy személyszállításra használják, mint egy igásló, amelyet parádés hintóba fognak. Rosta besétált a liftbe, de annak esze ágában sem volt elindulni. Állva maradt, mint egy makrancos versenyparipa, hogy most már hívek legyünk a ló-hasonlatokhoz.

— Mi az öreg, nem indulunk? — kérdezte az utas a kezelőtől, de a szemrehányó hang egy picit a liftnek is szólt.

— Egy emberrel nem indulhatok, osztályvezető kartárs, — felelte a vénember, — kímélni kell a motort.

A lift, mintha kacsintott volna az öreg felé. Helyeselte a pihenést.

— Mikor óhajt felvinni?

— Személylift három emberrel indul, teherlift nyolc személlyel, vagy öt mázsával.

Rosta megállapította, hogy egyetlen személynek, vagy 72 kilónak felel meg. Aztán ezt mondta:

— Hallatlan!

Az öreg vállat vont

— Rendelet.

— Ki hozta?

— Nem az én dolgom. Az én dolgom, hogy vezessem a liftet.

Rosta az órájára pillantott. Negyed tizenkettő. Ilyenkor csak diszpécserek, osztályvezetők és részletárusok érkeznek a házba. Esetleg félórát kell várni a nyolcadik társbérlőre.

Összeráncolta a homlokát. Gondolkozott. Sokszor mesélték: Rosta minden helyzetben feltalálja magát. Csavaros észjárása most sem hagyta cserben. A portásfülke előtt elkapta a házitelefont és beleduruzsolta:

— Rosta osztályvezető titkárságát kérem.

Mint tudjuk, ő maga volt Rosta osztályvezető. A titkárságot Mancika képezte.

— Mancika, — szólt a telefonba a főnök udvarias mázzal bevont erélyes hangján, — azonnal küldjön le az osztályból hét embert, ide a földszintre... Mindegy, aki jobban ráér. Röpgyűlés.

Három perc múlva ott nyüzsögtek mind a heten. Az osztályvezető hívó szava szárnyakat ad a beosztottnak.

Rosta feltárta a helyzetet, majd kinyilatkoztatta:

— Én azonban túljártam a bürokrácia észjárásán, mert a legfőbb érték nem a lift, hanem az ember. Most együtt szépen beszállunk a liftbe, de előbb megbélyegezzük ezt a maradi rendeletet.

Megbélyegezték. Többen lelkesen tapsoltak. A kövér Letenye, aki a hivatalban hetedhétosztályon híres volt talpraesett hízelgéséről, szemérmetlenül megjegyezte:

— Zseniális. Esküszöm, osztályvezető kartárs, újítási jutalmat érdemel ezért a szenzációs megoldásért.

Emelt fővel fordultak a lift felé. Kisded csapat, amely hősiesen leteperte a bürokrácia hétfejű sárkányát.

De az ellenfél sem hagyta magát. A felvonó széles homlokán pindurka tábla lógott:

Fel 12-től 12-ig

EBÉDSZÜNET

Gyalog mentek fel mind a nyolcan.

Stella Adorján

Az érem két oldala

Női dolgok XXVI.

Minden perc drága...

(*Vasvári Anna rajza.*)

Érik a cseresznye

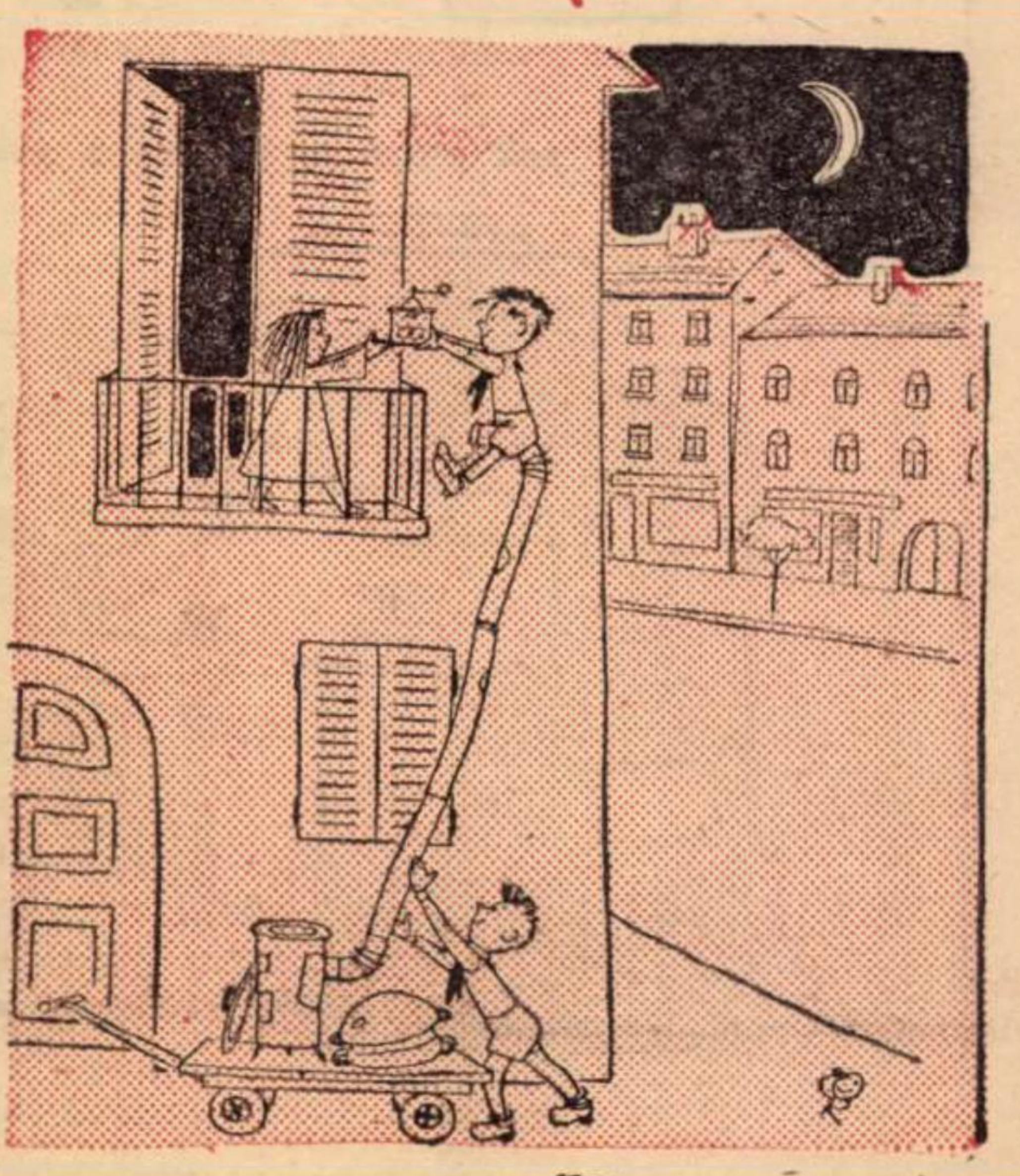
— Becsomagoljam, vagy fülre akasszam?

Egy faliújság előtt láttuk...

— Rövid ez a cikk, szaki!
— Nem akartam más elől elvenni a helyet...

Modern Romeo

Két hét szabadság

Szereti a kényelmet

— Mi az? El tetszik költözni?
— Dehogyis! Üdülőbe megyek pihenni!

Ésszerű csoportosítás

— Horkol?
— Nem!
— Akkor ide tessék állni ...

Mikor jön a Balaton?

A fülkében nyolcan ültünk. Hat felnőtt, egy mama és egy gyerek. A gyerek nem ült, hanem odafordult édesanyjához és ezt kérdezte:

Anyu, mikor jön a Balaton?

A Déli pályaudvar külső vágányán álltunk indulásra készen. Érthető, hogy az egész fülkét kissé váratlanul érte a kérdés.

— Még el sem indultunk, Sanyika — mondta a mama, anélkül, hogy felnézett volna az újságból, amit olvasott.

A gyerek erre megértő arcot vágott, és újra az ablakhoz lépett. Milyen kedves, jól nevelt kisfiú, gondoltuk mindannyian. Üdülni megy a mamájával, természetes, hogy izgatottan várja, mikor látja meg a Balatont, és íme, az első anyai szóra megint szépen, illedelmesen hallgat. Édes, rokonszenves gyerek.

A mozdony sípolt, a szerelvény kocsijai összekoccantak, mint idei tavaszon a fogak. A vonat elindult.

— Anyu, mikor jön a Balaton? — fordult anyjához a kisfiú.

— Majd jön, Sanyika — mondta az anyja, és tovább olvasott.

Akkor még csak arra gondoltam, hogy miért nem magyarázza meg a gyereknek, hogy a Balaton még messze van, és különben is nem a Balaton jön, hanem mi megyünk a Balaton felé. A gyerek azonban percenként, mint valami óraszerkezet, monoton hangon ismételte:

— Anyúúú, mikor jön a Balaton?

Az anya irodalmi folyóiratot olvasott. Oda se figyelt a fiú kérdésére. Nem úgy mi. Egyikünk aludni szeretett volna, másikunk a gondolataiba mélyedt volna, a harmadik a balatoni üdülés két hetét szerette volna kiszínezni ... De nem lehetett. A vonat ablakánál ott állt egy vörhenyes hajú, rövidnadrágos tibeti „ima-malom" és percnyi megállás nélkül mormolta elnyújtott hangon: „Anyúúúú, mikor jön a Balaton?"

Szeretem a gyerekeket, már csak azért is, mert magam is gyermek voltam valamikor. De ez a gyerek, aki a Déli-pályaudvaron még „kedves, jól nevelt kisfiú" volt gondolataimban, Kelenföldnél már „idegesítő srác" lett. Martonvá-

sárnál pedig „kibírhatatlan kölyök". Kérdései olyanok voltak, mint a középkori kínai hóhérok fejtetőre pottyantott vízcseppjei.

A kalauz belépett és kezelte a jegyeket. A rém megkérdezte:

— Anyúúú, mikor jön a Balaton?

A kalauz — kedves fiatalember — elmagyarázta, hogy a Balaton ide még vagy ötven kilométer. Személyvonaton ez a technika korában nem távolság, három-négy óra alatt ott leszünk. Azt hittük, ezzel megnyugszik. Egy pillanatig nézte a kalauzt, aztán ismét felhangzott az őrjítő kérdés.

Mire Gárdonyhoz közeledtünk, valamennyien úgy éreztük magunkat, mint akit gőzfürdő után két emelet magasságból ledobtak. A velem szemközt ülő férfi arról panaszkodott, hogy úgy érzi, kiújult a háború alatt szerzett légnyomása, és vigyázzunk rá, mert ilyenkor nem ura cselekedeteinek.

Nagyszerű ötletem támadt. A vonat ablakában ugyanis ekkor bukkant fel a Velencei-tó. Megfogtam a gyermek karját — gyengéden —, és kimutattam az ablakon.

— Látod, Sanyika, az a nagy víz ... az ott a Balaton!

Utitársaim tekintetükkel szobrot emeltek nekem a gárdonyi pályaudvar előtti díszkertben. Nem így a mama. Lecsapta az újságot, s erélyes hangon szólt rám.

— Kérem, ne mondjon valótlanságot a gyereknek! Ez a legrosszabb pedagógia! — Odafordult Sanyikához. — Ez nem a Balaton kisfiam, ez a Velencei-tó! A Balaton még messzi van.

— Anyúúú, mikor jön a Balaton? — ez volt a válasz.

Nem bírtuk tovább. Bőröndjeinkkel együtt kimenekültünk az elátkozott fülkéből, s meg sem álltunk a negyedik kocsiig. Inkább vállaltuk a zsúfolt folyosón való szorongást, ahol testünk ugyan nem pihen, de idegeink annál inkább.

A gyerek és a mamája szintén Földváron szálltak le. Két heti üdülésem alatt csak attól drukkol-

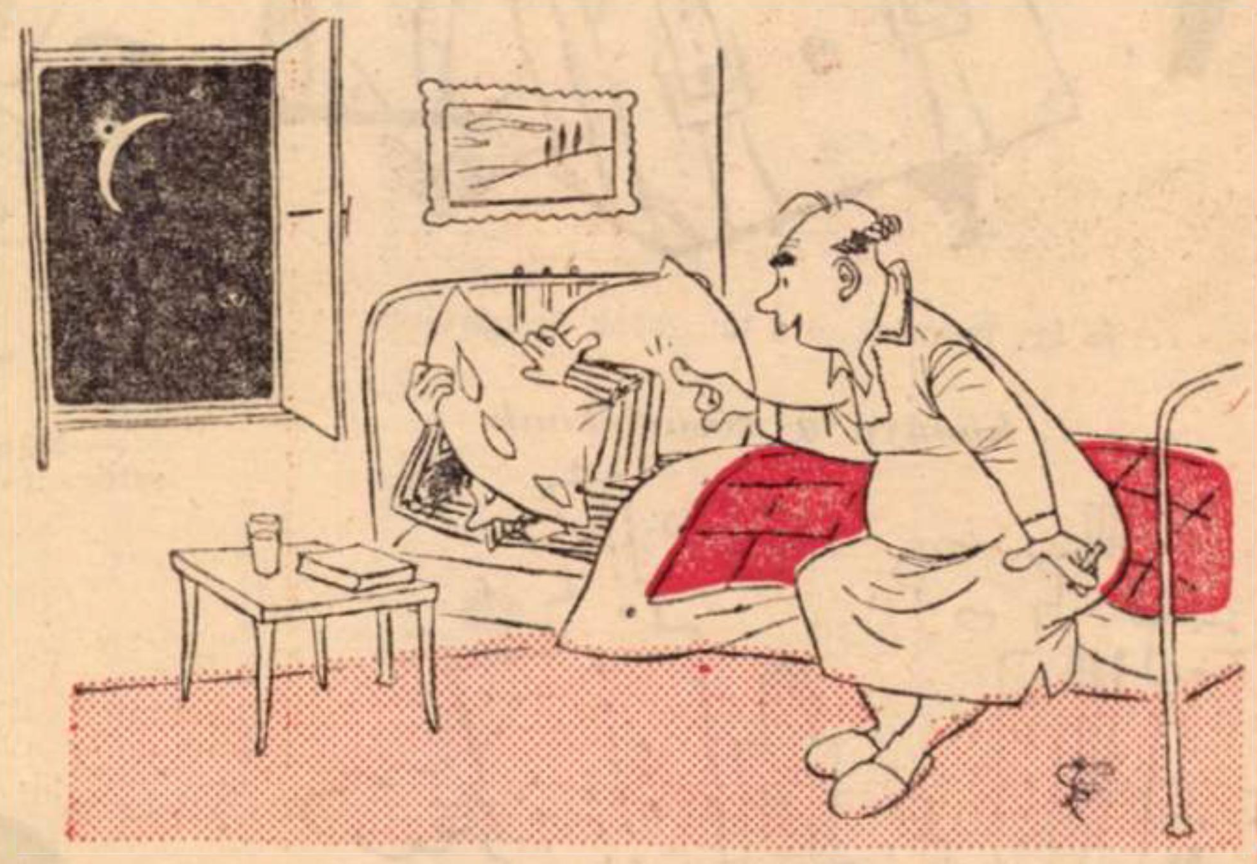

tam, hogy visszafelé is egy fülkébe sodor velük a végzet, és egész úton hazafelé azt kell majd hallgatnom:

— Anyúúúú ... mikor jön a Duna?

Vajda Albert

Éjjel egy órakor

— Ne legyen már ilyen álomszuszék! Még ezt a történetet hallgassa meg.

Ilyen az ágy...

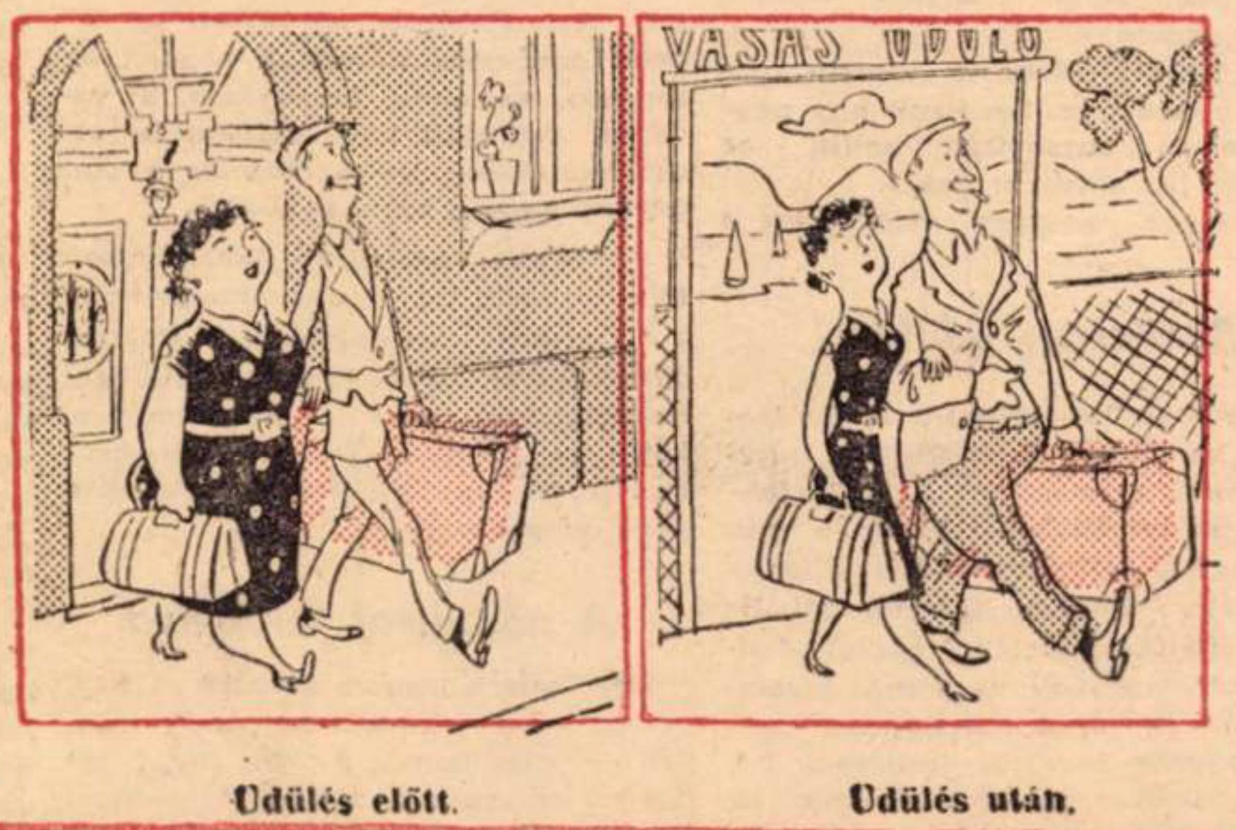
... az első vitorlázás után.

Nem tud kikapcsolódni

Maradi Pál csak így volna hajlandó elmenni üdülni ...

Jól kihasználták az üdülést

Üdülés előtt. **Üdülés után.**

SANGHAJI ANZIX

Toncz Tibor ezen a héten Sanghajból küldött rajzos üdvözletet.

A bőrönd-Eldorádó

Igy érkeznek ...

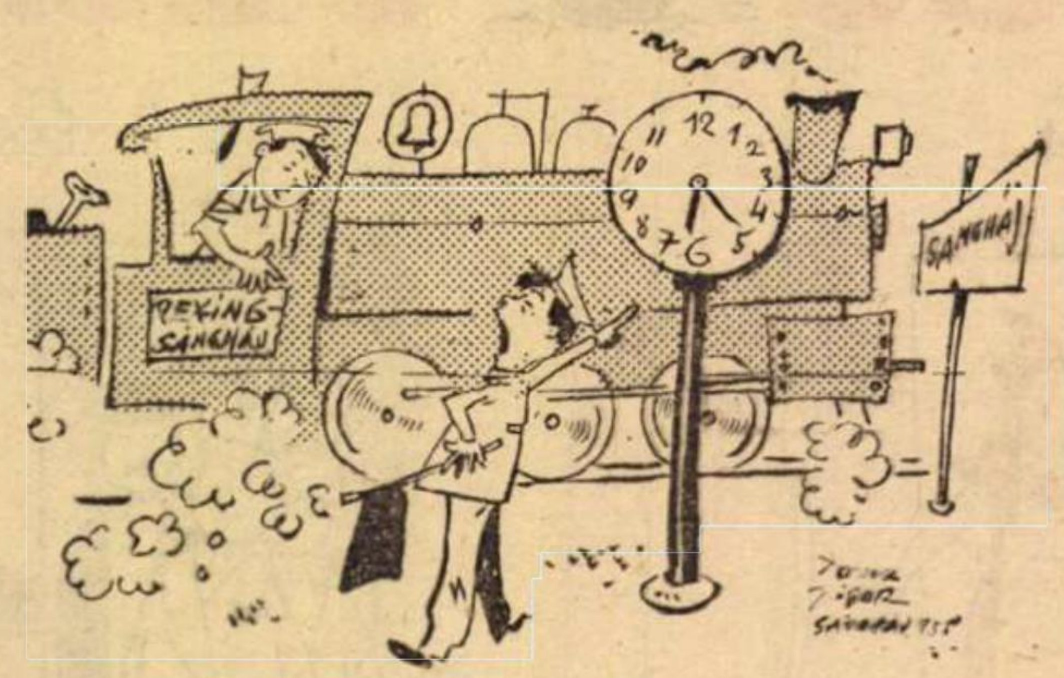
... és így mennek el a látogatók Sanghajból.

Könnyű a vásárlóknak

— Mondd csak, Liu, mi ez a felhőkarcoló?
— Állami áruház.
— És a többiek?
— Azok a „konkurrens" áruházak

Ezt a rajzos bókot a kínai vasutasoknak küldöm

Állomásfőnök: Mi az elvtárs, rosszul jár talán az órája? Már megint korábban érkezett három másodperccel!

Korszerű kínai ebadták

— Nézd ezt a pasast, Vu-Li, ez még nem ismeri a színes foto előnyeit, még mindig kézzel fest...

Délkínába — szalmakalap való!

— Remekül áll ez önnek, kérem! Ne is tessék mást próbálni...

Csak tapintatosan!

A tapintatlanság már sok bajt okozott az emberiségnek, erre számtalan példa van. Az oknyomozó történelemtudomány legújabb kutatásai szerint például a trójai háborút Menelaos afölötti mérgében indította meg, hogy Heléna elrablása után mindenki megkérdezte tőle: „Tessék mondani, hol van a nagyságos asszony?" A tapintatlanság öl, viszont tapintatos bánásmóddal bármit el lehet érni az embereknél. Viselkedjünk tehát tapintatosan, s ha valaki úgy érzi, hogy ezen a téren tanácsokra van szüksége, olvassa el az alábbi szerény sorokat.

Ha beteget látogatunk meg, föltétlenül tegyünk említést a betegnek néhány közeli vagy távoli ismerősünkről, aki hasonló betegségben halt meg. Jól esik az illetőnek, ha látja, hogy komolyan vesszük betegségét, s mély részvéttel vagyunk iránta.

Amikor megdícsérjük valamelyik nőismerősünk külsejét, ne csak általánosságban beszéljünk, mert annak nincs súlya. Esztétikai helyeslésünket ilyenformán fejezzük ki: „Milyen szép ma!" Ebből ugyanis világosan kiderül, hogy az illető máskor nem szokott szép lenni, tapintatos megfogalmazásunkkal tehát kiemeltük e n n e k a napnak kivételesen örvendetes jelentőségét.

Kövér emberrel beszélve, föltétlenül hangsúlyozzuk, hogy tavaly még nem volt ilyen kövér. Mindenkinek jól esik ugyanis, ha a szép múltra emlékeztetik.

A színészek általában hiú emberek. Ha például megdícsérjük valamelyik színész akaraterejét, amellyel csaknem teljesen le tudja győzni beszédhibáját, nem lehet vele bírni a büszkeségtől.

Ha az író felolvassa művét, s azt esetleg gyengének találjuk, ügyesen így adjuk be neki a dolgot: „Lehetetlenség, hogy ezt a szörnyűséget jónak találd!" Mindenki örül annak, ha dícsérik a jó ízlését.

Első látogatás alkalmával legalább ennyit kell mondani a háziaknak: „Milyen édes kis otthon, hát még ha ízlésesen lenne berendezve!" Ezzel a néhány szerencsés szóval rejtett lehetőséget, perspektívát tárunk fel vendéglátóink előtt.

Kopaszodó férfiúnak föltétlenül dicsérjük meg ügyességét, ahogyan a fejebúbján lévő teliholdat el tudja rejteni, úgy, hogy egyáltalán nem is lehet látni.

Negyven éven túli asszonyoknak résztvevően beszéljünk az idő múlásáról, s ugyanakkor hangsúlyozzuk, hogy akármelyik fiatallal felveszi a versenyt.

Ha vendégségben nem ízlik a vacsora, nyugodtan meg lehet bélyegezni azokat a férfiakat, akik azért vesznek feleségül valakit, mert az illető jól főz. A háziasszony föl sem tételezi, hogy az ő férjét szapulják.

Ha éjfél után a háziak ásítanak, javasolj finoman feketekávét, s hangoztasd, hogy az jó ellenszere az álmosságnak. Nem kell éreztetni velük, hogy észrevetted, amikor ásítottak.

Általában mindig meg kell találni a megfelelő témát. Alacsony emberekkel törpe négerekről, vastaglábú nővel elefántról, nagyétkű emberekkel struccról kell beszélni.

Még a tapintatlan embereket sem szabad megbántani. Ha ilyenekkel találkozunk, gyengéden kérdezzük meg tőle: „Hogy lehet valaki ilyen ocsmányul tapintatlan?" A tapasztalat azt mutatja, hogy mindenki szereti, ha érdeklődnek iránta.

Feleki László

Külföldi Szemle

A gépesített titkárnő

Egy bizonyos Mr. Howard E. Wehlan, a csikágói gép- és gyorsíróiskola vezetője kijelentette, hogy diktálógépek sohasem helyettesithetik a titkárnőket.

— Egy diktálógépet nem lehet meghívni vacsorázni! — mondta a nagy pedagógiai érzékkel rendelkező igazgató.

Egy karikaturistának viszont más volt a véleménye. Lerajzolt egy gépíró-levelező automatát, amint az igazgató így udvarol neki:

— Maga egészen más, mint a többi...

Bűnözzön, üdülhet!

A londoni Daily Herald egyik legutóbbi számában Tom Philips figyelemreméltó riportot írt Amerika legismertebb börtönéről, amely a San Franciscótól mindössze két kilométerre fekvő Alcatraz-szigetén áll. Ez a legelőkelőbb amerikai börtön, holmi zsebmetszőknek vagy más kisembereknek itt nincs helyük, ide csak a legnagyobb bűnösök juthatnak be. Itt ült például maga Al Capone is. A festői fekvésű fegyházban rádió, távolbalátó, 7000 könyvből álló könyvtár áll a nagyérdemű rablók rendelkezésére. Aki sportolni akar, az választhat a kézilabda, a base-ball és a tenisz között. Lehet sakkozni és kártyázni is. Kórház és külön fogorvosi rendelő vigyáz a bentlakók egészségére. Cigarettát korlátlan mennyiségben vásárolhatnak a dohányos fegyencek havi jövedelmükből. Tom Philipset legjobban az étrend döbbentette meg. A reggeli ötfogásos, az ebéd hétfogásos, a vacsora hétfogásos, s például a vacsoravendégek választhatnak a sült bélszin vagy a tőkehal között.

Ha egyes amerikai pedagógusok töprengenek, mi az oka annak, hogy a fiatalok szívesebben lesznek gengszterek, mint munkanélküliek, gondoljanak arra a körülményre, hogy az emberek jobban szeretnek teniszezni, jól táplálkozni, sakkozni, mint nyomorogni.

A női divat lélektana

Egy ismert francia divattervezőnő, aki 50 évi munkásság után most nyugalomba vonul, a női divat lényegét az emberi elégedetlenségben találta meg.

— Senki sincs megelégedve azzal, amilyen. Egy életen át olyan ruhákat terveztem, amelyben mindenki más volt. A kövér nőknek olyan ruha kellett, amelyekben soványnak látszottak, a soványaknak olyan, amelyben telt formákat mutattak. A fiatal lányok felnőttes ruhák segitségével idősebbeknek akarnak látszani, az idősebbek pedig kislányos ruhával akarnak korukból lefaragni. Alacsony nők olyan ruhát követelnek, amelyben magasabbnak látszanak, a magas nők azt kérik a divattervezőtől, alacsonyabbnak mutassa őket a ravasz ruha. Van ennek jó oldala is: nincs elveszett kreáció! Amelyik nem jó az egyiknek, jó a másiknak

Csak májbaj...

Amerikában nagy erőfeszitéseket tesznek annak bebizonyitására, hogy a nukleáris fegyverek nem is olyan veszélyesek, igazán kár lenne betiltani őket. Nemrég Washingtonban atomszakértők nyilatkozatát tették közzé, amelyből „kiderül", hogy a „Szerencsés sárkány' japán halászhajó legényéségének egyik tagja nem is a bikini hidrogénbomba-robbanás következtében halt meg, hanem májbajban. Legközelebb talán bebizonyitják, hogy tiz éve Hirosimában és Nagaszakiban tömeges kanyarójárvány pusztította el a lakosság legnagyobb részét.

Kulturfront

Darvas Szilárd: TALÁLKOZÁS

(Egy hajdani költő vallomásai)

Aránylag ifjú szerelmemmel (mindössze tíz éve tart az ügy), a Könnyű Múzsával van találkozóm az irodalmi kávéházban. Kedvel engem, mert ama írók közé tartozom, akik nem szégyelnek vele a nyilvánosság előtt is mutatkozni, holott ledér és lenge személynek van elkönyvelve. Ez persze túlzás. Alapjában véve kedves és vidám teremtés, sőt ha emberére akad, kiderül, hogy a felszín alatt mélységek rejlenek s az olcsó vicc szatírába vagy öngúnyba csap át... Szóval egy biztos: nem unalmas lény, amellett határozottan csinos és — ami szintén szép erény — jószívű. Támadják is a humoristákat, hogy milyen jól keresnek.

Más lapra tartozik aztán, hogy meglehetősen viharos életet él, nem nagyon válogatós, elég bőven osztogatja a csókjait, sőt botrányai is akadnak, épp ezért idős és erkölcsös írók, továbbá éber kulturális közegek bizalmatlansággal viseltetnek irányában, annál inkább, mert hetyke és szabadszájú. A hangsúly azonban nem ezen van, hanem egészséges vidám nevetésén, amely tíz év alatt számtalanszor láttatni engedte remek harminckét fogát és átragadt az emberekre. Nem kell félteni: fejlődőképes.

Szóval őt várom a kávéházban egy termékeny randevú erejéig (fél óra múlva lapzárta van), mikor nyílik az ajtó és két ifjú költő karján méltóságteljesen bevonul a Nehéz Múzsa. Egy pillanatra megdobban a szivem, elboritanak a múlt emlékei, arra a hosszantartó és viharos szerelemre gondolok, amely kettőnk közt dúlt. Mert nagy szerelem volt ez, (többen emlékeznek is rá), míg meg nem csaltam tíz évvel ezelőtt egy kabarétréfával. Kezdetben türelmes volt, az első krokikat még elnézte valahogy, de aztán megkezdődtek a botrányok... a végén már a köszönésemet sem fogadta. Ezidőtájt tüntetően két másik lírai költővel mászkált, no de ez rég volt, a régiek mellett egy egész ifjú költőgeneráció nőtt fel ölelő karjai között. Rég nem láttam, de tudom, hogy kegyvesztett vagyok nála, sok mindent visszamondtak, amit mondott, vagy tett ellenem. Egyszer még — furcsa körülmények közt — összeborultunk, ebből született egy sanszonom, de később letagadta, hogy tőle van.

Most, hogy belép a kávéházba, egy pillanatra a szemünk összevillan, de már viszi is tovább a két fiút, gőgösen és magabiztosan. Meg kell hagyni, még mindig csinos, jól tartja magát, meglátszik rajta a jólét, az Irodalmi Alap és az az öntudat, hogy módjában áll kegyeket osztani. A két költő néma imádattal csüng rajta, akárki meglátja, vers lesz ebből. Csak úgy gőzölög az ihlet, amint leülnek a szomszéd asztalhoz.

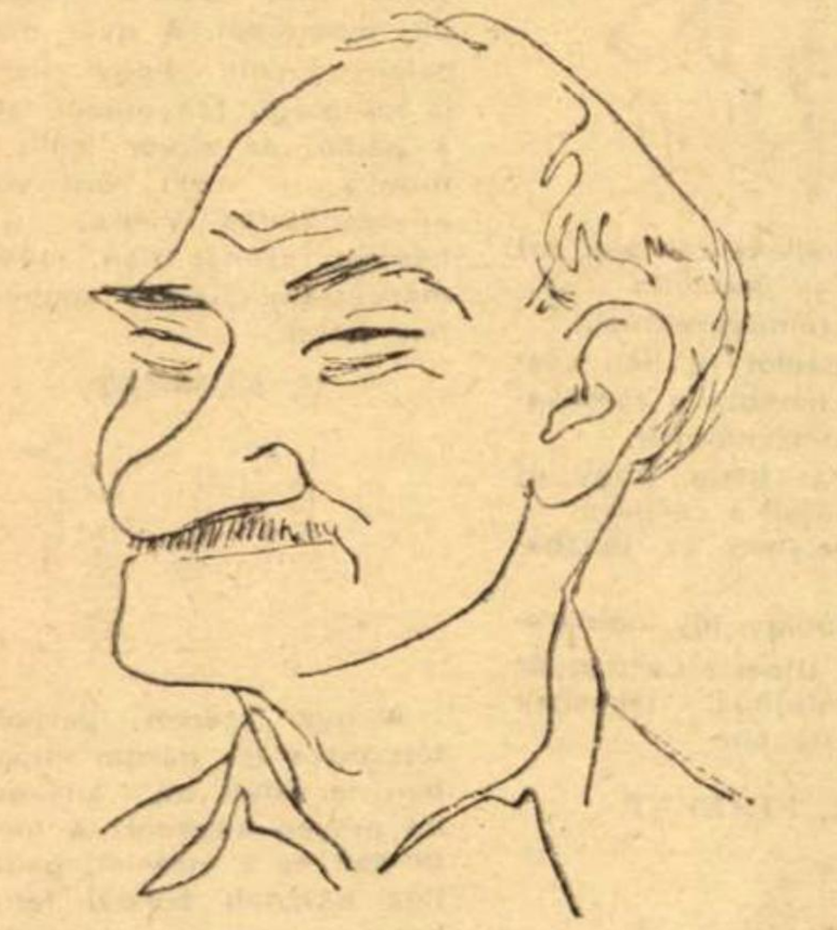
Elgondolkozom és kicsit büszke vagyok arra, hogy a kettőnk kapcsolata milyen légies volt, annak idején, tízegynéhány évvel ezelőtt, akármilyen mámorító puszikat kent le, a verseskönyvemet a saját pénzemen kellett kiadnom, a megjelenés igen halvány reménye nélkül írnom költeményeket és elviselnem, hogy macerálnak miattuk.

A költők felett azóta eljártak ezek a rossz idők. A Nehéz Múzsa végre gondtalan életet él, díjakat oszt és írói protokoll-listát szerkeszt, fogadásokat tart és külföldi utakra viszi hódolóit. Örülök neki, de engem hagyjon békén, nekem „ne játssza meg magát", én úgy ismerem, mint a tenyeremet, én tudom, hogy nemcsak remekműveket inspirál, hanem giccseket is, nekem ne vágjon fel, én hónaposszobában laktam vele és sokmindenről beszélhetnék, de nem vagyok pletykás. Mit berzenkedik, mit akar tőlem?

Mert nem hagy békén: egy lapos oldalpillantást vetve rám, kihívóan, a trafikos és az egész személyzet előtt homlokon csókolja a két fiút, mindakettőt, egyiket a másik után. A fene egye meg, egy kicsit mégis megfájdul a szivem... a két költő máris eszeveszetten írni kezd... nem csodálom, ismerem az asszonyság serkentő csókjait, nem lehet annak ellenállni. Bizony, valahol fáj, hogy nem szeret már és most már tudom, miért maradt ki az új könyvem a könyvnapi könyvek jegyzékéből... szégyelheti magát, ilyen piti bosszút állni.

Végre! Soha jobbkor! Beviharzik a Könnyű Múzsa, szájoncsókol, én is kihúzom magam és szélsebesen írni kezdem ezt a krokit...

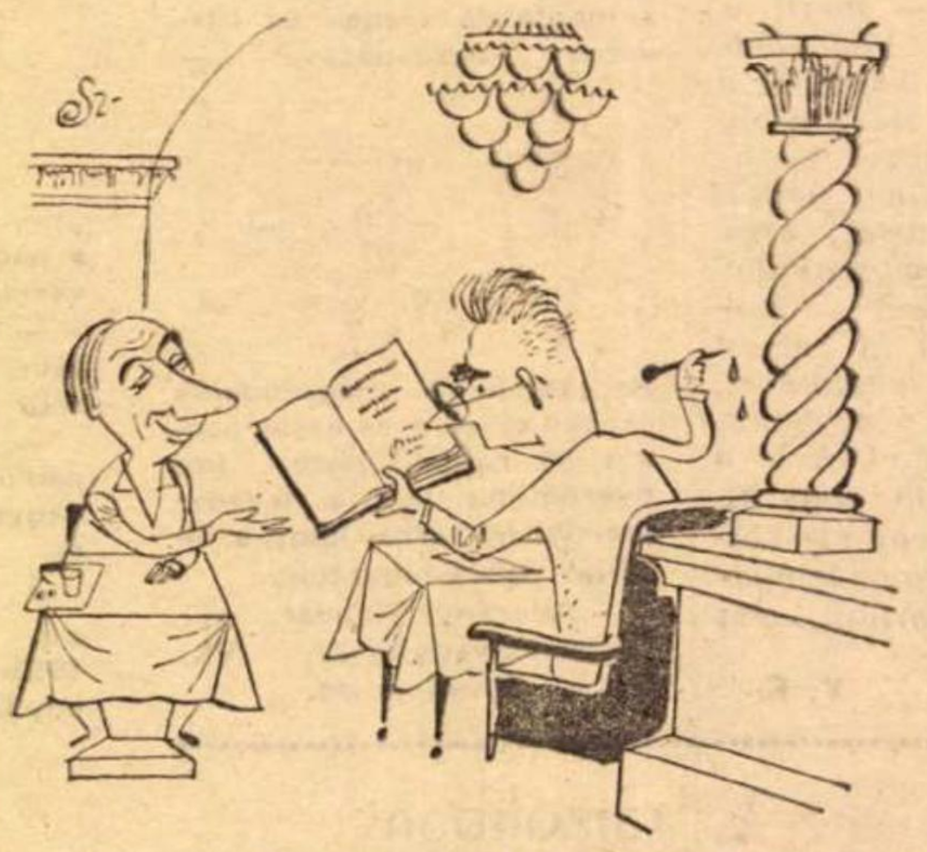
Akiknek szivesen tapsolunk

Kőmíves Sándor, a „Vihar után" öreg munkása.

(Edma rajza)

A HUNGÁRIA KÁVÉHÁZBAN

— Itt van, öregem, az új könyvem, dedikáltam neked...

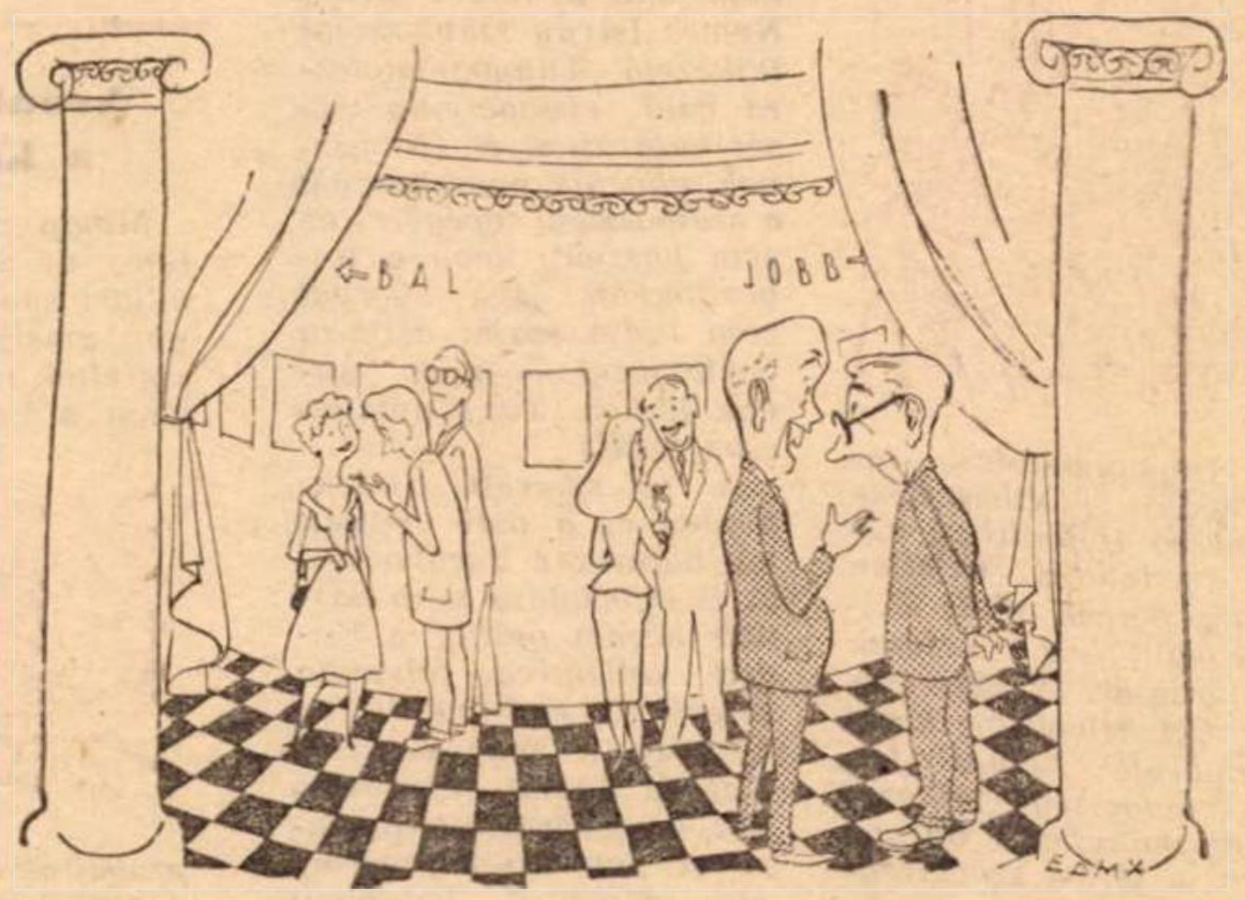
— Na látod, és még azt mondják, nem tudsz írni...

Elkészültek a miskolci Déryné-színház modernizálási tervei

— Mondja, inzsellér úr...: a theátrum próbatermében is lészen önműködő villamos táv-vezérlő berendezés, megaphonnal el-látva?

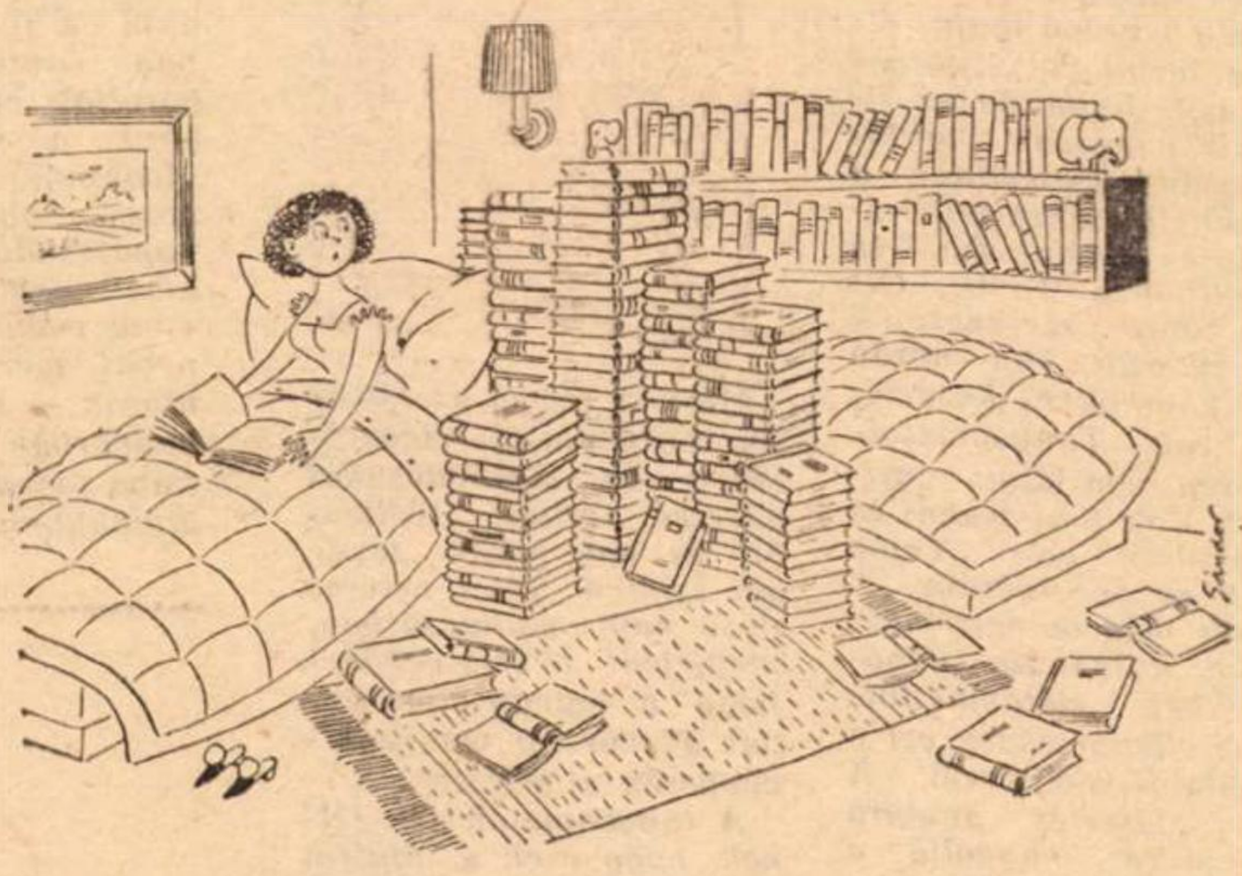
Felvonás közben

Dramaturg: Tegnap itt voltak a minisztériumból, nagyon tetszett a darab.

Kritikus: Köszönöm. Legalább tudom, mi a véleményem...

A könyvhét után

— Lefeküdtél már, Jani?

Író egy kulturális előadáson

— Jaj, mikor említ meg engem, mint elrettentő példát...

Valami még hiányzik

A példákat én már mind sorravettem,
a kellékek is együtt vannak itt,
hogy egyszer majdan magoló legénykék
szidják bennem egy költő hamvait.
Padlás-szobám víg egérnép tanyája,
zörget ablakán csalfa őszi szél,
a fagy nevel majd ablakán virágot,
pókháló-függöny rajta földig ér.
Heinének különb matrác-sírja nem volt,
csizmám Tolsztojnál szebben foltozom,
ültem tölgy alatt, rakpart alsó kövén,
hullt rám égi fény, átokszín korom.
Irtam silbakon verset, mint Petőfi,
voltam rossz színész, voltam jó diák,
s ha minden hűtlen szerelmem dal lenne,
kitenne már egy antológiát.
És több iskolából csaptak ki engem,
mint Csokonait s hozzá Józsefet...
Most már csak sok jó versét kéne írni
és akkor biztos nagy költő leszek!

Elekes Attila

Le a bürokráciával!

Sörbefúlt tejellenőrzés

Úgy kezdődött, hogy a Mátészalkai Tejipari Vállalat kiküldte két tejedzett munkatársát Tunyogmatolcsra azzal a megbízatással, hogy a tejkezelők munkáját ellenőrizzék. A két kiváló szakférfiú, név szerint Gellért Tibor és Farkas József, április 26-án az esti órákban érkezett a faluba, s hogy fontos küldetésüknek hiánytalanul eleget tudjanak tenni, nyomban „felvették a kapcsolatot" az 1-es számú Italbolttal.

A tunyogmatolcsi tanácstagok elbeszélése szerint az Italboltban valami csodálatos véletlen folytán percek alatt összeverődött a tejesek „elitgárdája". A már említett két ellenőrön kívül idetömörült Nemes István szamosszegi tejkezelő, disznókupec, Katona József, a járási szövetségtől kiebrudalt terményfelvásárló és Gál Sándor nyircsaholyi tejellenőr. A kis társaság a régebbi kapcsolatoktól ösztökélve, hamar összemelegedett és a forró hangulatot egy hordócska sörrel szándékozott lehűteni. De mivel az 1-es számú Italbolt vezetője a közelgő május elsejére tartalékolt sörből nem volt hajlandó az illusztris vendégek hordónyi igényét kielégíteni, a sértődött társaság felkerekedett és elment az 1-es Italboltból a 2-esbe. Ott már több szerencséjük volt: sikerült egy hordó sört kapniok és kezdetét vette egy, Tunyogmatolcson rég nem látott „úri-muri". Volt ihaj-csuhaj és csuhaj-ihaj, volt „Tejbe fürdik az én rózsám..." És volt még öt népzenész is, akik különböző hangszereikkel alátámasztották az ellenőrzésnek ezt a hangulatos módszerét. A zenei aláfestés annyira „jó kedvre" hangolta a kis társaságot, hogy a sört most már nem korsóból, vagy pohárból, hanem a kocsonyától megfosztott tányérokból hörpintgették. Ment minden, mint a karikacsapás, de ők mégis úgy érezték, hogy a muriból hiányzik valami jó, „régies úri zamat". Ezt a zamatot Farkas József szesztestvér a hangászok orra alatt lobogtatott százforintossal igyekezett megteremteni.

A felületes szemlélő úgy látta, hogy ez a díszes társaság csak iszogál, eszegél és danázik. De aki közelebb került a tejesurak söremésztő csoportjához, hamar meggyőződhetett arról, hogy a kicsi, de hangos társaság csak körítés szempontjából dorbézolt. A körítésen belül azonban különböző testhezálló határozatokat is hoztak. Katona József kebelbéli barátjukat például ott helyben, a sörrel telt kerekasztalnál kinevezték tejellenőrnek. Második napirendi pontként pedig Nemes István szamosszegi tejkezelő Tunyogmatolcsra való visszacsempészését határozták el. (Nemesnek ugyanis nem használ a szamosszegi levegő és az sem használ, hogy a tejbeadóknak járó korpát nem tudja saját céljaira beütemezni — mint annak idején Tunyogmatolcson tette.)

A jól sikerült dinomdánom és a már említett két határozat meghozatala és elfogadása után hajnali három órakor a kisded kollektíva felszedte sátorfáját és elindult az újonnan megválasztott Katona Jóska tejellenőrhöz, hogy söráztatta gyomrukat egy kis papramorgós reggelivel helyrepofozzák.

Másnap reggel az éjszakai dorbézolástól megerősödve, és szaktudásukat növelve, Gellért „főellenőr" és egy másik társa, aki szintén részt vett az előző napi mulatozásban, megjelent a tejátvevőnél, hogy a tegnap elmulasztott ellenőrzést ma végérvényesen elvégezzék.

A tunyogmatolcsiak félnek, hogy ezek a tejútról sörútra tévedt ellenőrök előbb-utóbb módot találnak arra, hogy az ivászat közben elhatározott áthelyezést és előléptetést valamelyik becsületes tejkezelő leváltása árán nyélbeüssék.

Bernáth Ede

KÉT VILLANY-PANASZ

1. MEZŐBERÉNY

Másfél évvel ezelőtt Mezőberényben a Somogyi utcában megkezdték a villany bevezetését. Sajnos, a munka — anyagi okok miatt — félbeszakadt. Egy év múlva ígéretet kaptunk, hogy — ha oszlophoz jutunk — folytatják a munkát. Az oszlopok azóta állnak de villany még mindig nincs! Sok házban már a belső hálózat is elkészült csak be kellene kötni.

Molnár János,
Mezőberény, Somogyi B. u. 46.

2. NAGYBÁTONY

Nálunk nyolc új szövetkezeti ház készült el — már a múlt év őszén —, azonban a közművek hiánya miatt használatba venni nem lehetett.

Ma már benne laknak a lakók, de még most is víz és villanyvilágítás nélkül. Különösen a villany bekapcsolása húzódik már jóideje.

Hosszas utánjárással végre a kivitelező, a műszaki ellenőr, a szövetkezeti ügyvezetőnk és az ÁVESZ salgótarjáni üzletvezetősége is megígérte hogy a bekötés a szükséges hitel beszerzése után egy hónap alatt meglesz. Állítólag a hitel már megvan, azóta az egy hónap is lejárt, és még mindig csak petróleumlámpával világítunk. Pedig már minden készen áll csak az óra beszerelése és a hivatalos kapcsolás késik.

Majdnem fél éve ígérgetik már a villanyt, de még mindig nincsen. Nem értjük mi lehet az az óriási akadály, amely miatt a korszerű, új lakásokban petróleumlámpákkal kell világítani?

Blau Miklósné.
Nagybátony, maconkai szöv. lakóházak.

Neonfényűzés a kettesen

Minap villamoson utaztam, de nem közönséges villamoson, hanem olyanon, amelyre fénycsöveket szereltek fel. A káprázatos fényt a kettes villamoson

próbálták ki, meghagyván a régi világítást is. A vakító neont még kibírtuk volna, csakhogy azoknak felszerelésével egyidejűleg leszerelték a fogantyúkat — a kalauz szerint azért — mert a fémfogantyúk himbálódzása közben levernék a fénycsöveket. Az utasok, akik a fénycsöves kocsiban szinte szünet nélkül borultak egymásra, arra kérik a villamosvállalat „fogantyúfelelősét", sürgősen találjon ki olyan kapaszkodási lehetőséget, amely nem árt a neonnak, vagy pedig szereljék le a neont, mert félő, hogy az utasok — egy-egy élesebb kanyarban — egymás nyakába fognak borulni, nem örömükben.

V. E.

Az újítás csodája

Vállalatunk 1955. február 21-én, a Budapesti Ládagyárnál megrendelt 32 darab, kis szerszámok tárolásához szükséges ládát. A megrendelésen pontosan megadtuk a ládák méreteit. A Ládagyár megrendelésünket visszaigazolta, megjelölve azon a szállítási határidőt. Két nappal ezelőtt a Ládagyár értesített bennünket, hogy megrendelésünkre az áru elkészült és elszállítható. A Ládagyár a ládákat darabokban adta ki — méretre leszabott deszkalapokat — és mellékelt hozzá egy kilogramm szeget.

Ez a meglepő újítás elgondolkoztatott és engem is újítási javaslatra ösztönzött. Javaslom, hogy a jövőben az általunk gyártott gépek alkatrészeit — a megfelelő szegek és csavarok hozzáadásával —

bocsássuk a megrendelők rendelkezésére és aztán azokat ők rakják össze. Így nyerhetünk időt a legegyszerűbben arra, hogy a ládákat összeszegezzük.

Szterényi Tivadar,
Búvárszivattyúgyár, VI.
Aradi u. 38.

Levelek, rajzokban

— Mit csinálsz itt Lajos?
— A sógorom feljött egy napra Pestre. Mutogatom neki a város szépségeit.

Ludas Matyi ELINTÉZTE

„A gyerekek számára főzni kell!" című közlemény ügyében közöljük, hogy a megyei tanács oktatási osztálya megfelelő mennyiségű nagyméretű edényt vásárolt. Ezzel a tápéi napközi otthon edényproblémája megoldódott.

Dr. Fábián László csop.-vez.
Oktatásügyi Miniszt.

Kedves Ludas! Örömmel közlöm, hogy közbenjárásodra a csepeli műúton a közvilágítást megjavították.

Fischer Nándorné.
XXI., Guszev kap. u. 84.

★

A földművesszövetkezettől a szecskavágógép hajtókarjait pótlólag megkaptam. Köszönöm a segítséget.

Laczkó János
Vácszentlászló.

Levelek, rajzokban

— Megvan a fülbevalójavítás?
— Félig-meddig.
— Hogyhogy félig-meddig?
— Hát az árát már kijavítottuk...

Egy padló regénye

I. FEJEZET

— Hiába, öregszem, — sóhajtott az öreg padló. — Már nem vagyok mai gyerek. Húsz egynéhány éve tapossák a hátamat...

Bizony, az öreget a nedves levegő elkorhasztotta. Megpúposodott... Itt kidülledt, amott pedig beroskadt. Nem csoda, ha elvesztette az önbizalmát.

II. FEJEZET

— Ki kellene cserélni ezt a padlót, — javasolta a művezető a főművezetőnek.

— A padlót ki kell cserélni — mondta a főművezető a főmérnöknek.

— Itt az ideje, hogy új padlót kapjon a cérnázó, — hagyta helyben az igazgató.

A padló-ügy így hamarosan az Újpesti Cérnagyár 1953-as felújítási tervének egyik tétele lett.

III. FEJEZET

— Ki akarják cserélni a padlót? — kérdezték az Épületburkoló Vállalatnál. — Nehéz eset!

A gyár vezetői így érveltek:

— A dolgozók testi épségéről van szó. Nagyon sürgős! A rossz padlóban megbotlik a dolgozó, beleesik az orsózógépbe és kész a szerencsétlenség...

— Próbálják meg talán az Építésügyi Minisztériumnál. Ha kijelölnek bennünket, akkor beütemezzük.

Az újpestiek elmentek az ÉM-be.

— Rendben van, elintézzük a javítást, — mondták a minisztériumban — azonban nem olyan lesz, mint volt, hanem hajópadlót csinálunk. A vakpadlóhoz szükséges tíz köbméter fenyőfát pedig a gyárnak kell beszereznie.

IV. FEJEZET

A fa egy részét már megszerezték, de nem volt kapacitás. A gyár megkezdte a „kapacitás" utáni hajszát. Kilincseltek a tanácsnál, a minisztériumban, a javítóvállalatoknál és sok más hivatalban. Már-már úgy látszott, hogy a sok utánjárás eredményhez vezet. Az üzemrész egy darabján 1954 márciusában megkezdődött a munka. Felszedték a padlót és kísérleti célból újat raktak. Mégpedig puhafából. A gyár már belenyugodott, hogy ilyen jó minőségű fenyőfából lesz a padló, de ekkor leállt a munka, — mert nem volt anyagkiutalás. Végre, tízhónapos szünet után, 1955. márciusában ismét munkához láttak.

V. FEJEZET

A gyár szépen parkosított udvarára három kupacban lerakták az anyagot. De milyen anyagot? A megbeszélt és a kísérleti padlóhoz használt borovi fenyő helyett egyszerű, minden előnévtől mentes puhafát, amely ráadásul nyers is volt. A nedves fából elpárolgott a víz és megmaradtak a girbe-görbe deszkák. A Cérnagyár erre letiltotta a további munkát.

VI. FEJEZET

Két év telt el tehát eddig... Az új padló helyett másfél kiló akta készült. További eredmény: egy félelemtől reszkető munkavédelmi felelős és három gépsor, amelyiken nem lehet dolgozni, mert előtte egyáltalán nincs padló, hiszen ott már felszedték, hogy újat készítsenek.

Jó lenne, ha a minisztérium, vagy a tanács sürgősen segítene a padló ügyében.

Budai Tibor

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő) **TONCZ TIBOR** (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat Igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 130—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.